UNUTULAN ADAM

ÖYKÜ

Mustafa Türker

Mustafa Türker

UNUTULAN ADAM

ÖYKÜ

tilki
Kitap

öykü

unutulan adam
mustafa türker

ISBN 978-605-5045-64-7
1.Basım, İstanbul, Şubat 2015, 500 Adet
Genel Seri:90 Hikaye Serisi:6

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Nejdet Genç
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır

unutulan adam

mustafa türker

UNUTULAN ADAM / MUSTAFA TÜRKER
İÇİNDEKİLER

MARTI-7

TAZE HİNDİ YUMURTASI-12

BOZKIRDA BEŞ AKASYA GÖRDÜM-26

KAPICI-46

İZMİR'DEN AĞABEYİM GELMİŞ-55

KİBRİT KUTUSU-68

PAS-73

SEVDANIN HASRETLİ YOLU-77

ÇIKMAZ SOKAKLAR-87

KEYVAN DEDİĞİN KÖR BİR KUYU-98

GÖNÜL'ÜN KİRAZ MEVSİMİ-108

SANA BİR HAYAT BORÇLUYUM-120

PELİN'DEN NEDEN BOŞANDIM?-133

UNUTULAN ADAM-143

“beni on dört yaşında babasız bırakan babama...”

MARTI

Sabahın ilk ışıklarında oltasına takılan şaşkın birkaç kaya balığı ve suda beklettiği bayat ekmek parçaları…

Tuncer, birazdan kapısını çalacak en yakın arkadaşı ve en özel misafiri için yiyecek bir şeyler hazırlama telaşına düşmüştü. Yeterince balık yoktu, ama ekmek kurtarabilirdi öğünü. Özel misafirinin balığı çok sevdiğini biliyordu. Hatta balık, arkadaşı için vazgeçilmezler arasındaydı. Suda bekletilmiş bayat ekmeğe, mecbur olmadıkça dokunmazdı bile. Ne çay, ne kahve, ne mevsim salatası, ne de rakı; mutlaka balık olmalıydı tabağında.

Üç ay önce tanıştıklarında, Tuncer'i rakı sofrasında yakalamıştı. Tuncer büyük bir keyifle mangalda pişirdiği balıklardan bir lokma bile yiyememişti, rakı, ekmek ve arkadaşının fırsat bulup da masasından alamadığı beyaz peynir. Üç ay önce, mangalda ağzından sular akarak hazırladığı iri istavritleri, bencillik yapmadan, ne oluyor bile demeden misafirine buyur etmişti. Arkadaşı, akşam yemeğinde, belki de ilk tanışmanın heyecanıyla yediklerini Tuncer'le paylaşmayı düşünmemişti bile.

Denizi tepeden gören kayaların üstüne kurulu derme çatma kulübesinde güneşin batışını izledi. Dalgalarla kayaların gürültüyle çarpışmasını, denizden esen rüzgara karşı sigarasını tüttürerek

seyretti. Hava serindi, rüzgarın sert dokunuşları kemiklerine kadar ürpertiyordu onu. Misafiri az sonra gelecekti. Dünyanın yuvarlak olduğunu hissetti ufka doğru bakarken; çok uzaklardan geçen bir yük gemisinin, dünyanın bilinmeyen yüzüne doğru yavaşça kayboluşunu fark etti. Bir ceviz kabuğundan farksız koca yük gemisi, Tuncer'in bilmediği dünyanın diğer yüzü tarafından yavaş yavaş yutulmuştu. O koca gövdeden geriye, belli belirsiz kaptan köşkü kalmıştı. Zaman o an durdu; ne geminin kaybolmaya, ne dünyanın diğer yüzünün onu yutmaya, ne de Tuncer'in aç misafirini layıkıyla ağırlamaya niyeti vardı.

Önce bir çığlık duydu, her zamanki gibi doymaz bir çığlık. Açım diyen, yemeğimi hazırladın mı diyen gözü dönmüş bir Martı'nın çığlığı; ardından geniş kanatlarının Tuncay'ın yorgun bedenine düşen devasa gölgesini… Misafiri nihayet gelmişti.

Selam bile vermedi Martı, yüzüne bile bakmadı Tuncer'in. Aç olmasa bile şartlandırmıştı kendini, kusana kadar yiyecekti. Kulübenin önündeki tahta masaya kondu, telaşlıydı. Kanatları arasında gezinen böceklerden rahatsız olduğu belliydi. Kanatlarını açtı, tahta masayı tamamen kaplamıştı iri bedeni. Kızıl gagasını tüylerinin arasında telaşla gezdirdi, bir ara Tuncer'le göz göze geldiler, "Hoş geldin Martı!" dedi arkadaşına, boş masadan rahatsız olduğunu görünce. Martı'yı ürkütmeden kulübeye girdi ve sırrı dökülmüş büyük bir emaye tabakla dışarıya çıktı.

Martı'nın gözleri tabaktaydı, sürekli çırpınıyordu, heyecanlıydı. Tuncer'i görmüyordu bile. Tuncer, elindeki tabağı kaşıkla karıştırmaya devam ederken, sırdaşına bugünkü sırrını vermeye can atıyordu. "Esin ve Fırat" dedi, "Benim kızım ve oğlum. Bir akşam yemeğinde, kırmızı soğanın cücüğünü yemelerini istedim onlardan, ikisi de nefretle baktı bana, reddettiler. Israr ettim aptalca, çok üzdüm onları. Kuru fasulye yiyecektik güya. Saçma bir diretme

yüzünden sofra öylece ortada kaldı. O kadar sinirlenmiştim ki, babalık hakkımın veya otoritemin o an bittiğini düşünmüştüm; paniklemiştim. Esin'in odasına gitti ikisi de. Elimde sigara arkalarından gittim, çılgına dönmüştüm, diğer elimde cam bir kül tablası vardı. Ne eksik ne fazla, ikisinin de baldırına birer kez, ama hafifçe vurdum. Dostum inan bana canlarını acıtmamıştım, fakat bir soğan cücüğü için üzmüştüm, ağlatmıştım çocuklarımı. Galiba ilk ve sondu onlara el kaldırmam. Bir daha yapmadım. Aslında yanlış oldu, yapamadım; çünkü onları bir daha göremedim. Ne yazık ki kabullenememişlerdi. Acele etme, yemeğin hazır işte…"

Büyük sır, Martı'nın hiç dikkatini çekmemişti. Onun beklediği şey, Tuncer'in elindeki yiyecek dolu tabaktaydı. Tabağı masanın üstüne bıraktı, Martı'yı ürkütmeden yavaşça oturdu sandalyeye. "Benim için sıradan bir gündü, çocuklarım için unutulamayacak bir hatıra. Yaşamları boyunca hatırlayacakları, hatırladıkça benden nefret edecekleri saçma bir anı. Saçma, çünkü yaşadığımız onca güzelliği bir kalemde siliverdi. Bu kadar üstünde durulacak birşey miydi, sanmıyorum. Bir yanlış binlerce doğruyu öylesine silip süpürdü kısacası. Soğanın cücüğü işte! Derler ya, cücüğü bir yana, geriye ne kalıyor ki soğandan?

Beni asla affetmeyecekler Martı; bu acıyla yaşayamazdım, kaçmaktan başka çarem yoktu" dedi, başını ellerinin arasına alarak. Gözleri dolmuştu, sırdaşı Martı'nın umurunda bile değildi, tabağın içindeki balık parçalarını bulup çıkarıyordu gürültüyle. Sert kızıl gagasının sırrı dökülmüş emaye tabağı her didikleyişinde, Tuncer'in içini gıcıklayan kemik - metal karışımı bir tını yayılıyordu kayalıklardan dalgalarla köpüren denize doğru. Rüzgar denizden esiyor olsa da, o tuhaf gürültü, belki de dünyanın bilinmeyen yüzünün yuttuğu yük gemisine kadar ulaşıyordu.

Martı'nın gözleri büyümüştü. Suyla ıslatılmış bayat ekmekte

gözü yoktu, balık istiyordu o, istediği yalnızca etti. “Geri dönmeyi çok istiyorum...” dedi Tuncer, “Kabul edilmeyeceğimi bildiğim halde, bir gün dönmek istiyorum. Bu derme çatma kulübede bir başıma yaşamaktan bıktım. Bir boğulmaktan korkmasam, bir de sen olmasan, hiç düşünmez, şu deli dalgaların kucağına bırakırdım kendimi. Çünkü bu dünyada beni dinleyen tek canlı sensin…”

Sesler yükselmeye başlamıştı. Kızıl gaga, heyecanla tabağı didiklemeyi sürdürüyordu. Balık parçaları bitmişti. Bir iki kanat çırptı, Tuncer’in gözlerine baktı, doymamıştı. “Özür dilerim Martı, bugün yeterince balık tutamadım senin için. Şans benden yana değildi. Çok dalgalıydı deniz, hala da öyle. Bugün de böyle olsun, bağışla beni, layıkiyle doyuramadım seni…”

Martı, Tuncer’i anlamak istemiyordu. Çırpınışında öfke vardı, bir ara kanatları uçmaya hazırlandı, ama uçmadı. Tedirgin olmuştu, akşam yemeği umduğu gibi doyurucu olmamıştı. Belki Tuncer’in hazırladığı yemek için aç bırakmıştı kendini. Tuncer’in misafirperverliği sayesinde iyiden iyiye hazıra alışmıştı, avlanmak işine gelmiyordu. Güneş denizin dalgalı tenine dokunmak üzereydi; sanki beyaz köpüklere bürünmüş dalgaların arasına dalmaya hazırlanıyordu. Duruma bakılırsa, Martı’nın avlanmaya zamanı yoktu.

Kulakları sağır eden bir çığlığın ardından, kendisinden özür dilemeye çalışan Tuncer’in sağ gözüne daldı kızıl gagası. Tuncer, kendini korumaya bile çalışmadı. Acıyla baktı kalan sol gözüyle, kızıl gagada kan damlayan gözünü gördü. Hala yaşıyordu, Martı’nın midesine yapacağı yok olmasına neden olacak yolculuktan önce veda eder gibi bir hali vardı. Nemliydi, ağlıyordu.

Tuncer acıdan bayılmıştı. Martı yutkundu, kanatlarını açtı ve belki bir daha dönmemek üzere, güneşin denize düştüğü yere doğru

süzüldü. Diğer martıların bildiği dilden attı çığlıklarını, mutluydu; çünkü doymuştu.

TAZE HİNDİ YUMURTASI

Üzerimde, ılık bir bahar sabahının tembelliği var. Sabah olmasına sabah; ama saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç saatim olmadı ki. Yaşadığım küçük odanın tek penceresi, rengi sararmış beyaz bir bezle sıkı sıkıya kapalı. Güneş, tüm inadına karşın perde bozuntusu bezi delip küçük odama dalamıyor; beni yeni bir güne başlatacak enerjiyi gözlerimin içine boşaltamıyor.

Yatağımdan kalkmadan yüzümü pencere tarafına çevirdiğimde, pencerenin önünden geçen insanların irili-ufaklı gölgeleriyle karşılaşırım. Şu geçen yaşlı bir kadın olmalı. Omuzları çökük gibi, hatta ellerinde ağır bir yük taşıyor. Şu geçen biri erkek, biri kadın iki kişilik gölge, sevgili olacak kadar birbirine kenetlenmiş. Farkında değiller, ama gölgeleri, bu kalabalık ve tozlu sokağın ortasında hiçbir şeye aldırmadan çılgınca sevişiyor. Sokağa, evlerinin önünde oturup dantel veya kazak ören kadınların ve gözlerinin önünden bir an bile ayırmadıklarını iddia ettikleri çocuklarının bağırışları ve yayılıyor.

Uyanmalıyım. Hayır, zaten uyanığım; kalkmalıyım. Abdullah gitmiş bile. Bugün ilk iki dersim boş olduğu için, onun gibi acelem yok. Biraz tembellik yapma hakkını tanıyorum kendime. Oda arkadaşım gitmeden önce mutlaka sıkı bir kahvaltı yapmıştır. Özellikle bir şeyler tıkınırken, beni pek rahatsız etmemeyi tercih eder. Olur ya, belki yediklerine ortak olurum. Hatta bulaşık

yıkamayı göze alır, haşlanmış bir hindi yumurtasıyla çeyrek ekmeğe fit olurum. Hemşehrim Abdullah, her hafta gittiği memleketinden bir sepet dolusu haşlanmış hindi yumurtasıyla döner eve. Hafta sonuna doğru, Abdullah birden benim varlığımı hisseder, "Çöpe atmaktansa, ye şunları da bitsin!" der bana tepeden bakarak. Yememe lüksüm yok. Daha doğrusu yemek zorundayım. Herhalde yaşlı anası, güzel evlerinin bahçesindeki kümeslerinde normal insanlar gibi tavuk yerine, hindi beslemeyi tercih ediyor. Lanet olası yumurtaların kokusu da dayanılacak gibi değil. Burnumun direği sızlar, ama açlık bu, aldırmam. Serde erkeklik değil, ciddi ciddi aç kalmak var.

Bugün Pazartesi. Yani taze haşlanmış, nispeten daha az kokan bir hindi yumurtası yeme şansım çok zayıf. Cuma günü baki olan yumurta hakkımı bugün verseydi olmaz mıydı? Günün birinde Abdullah'ı karşıma alıp; "Yahu her hafta memleketinden bir sepet hindi yumurtasıyla dönersin. Her sabah en az ikisini sıcacık somunun içine, yine memleketinden getirdiğin tereyağla birlikte sokuşturup afiyetle yersin. Hafta sonuna doğru kesinlikle birkaç yumurta artar; onları da bana -sonsuz minnettarlığımı sunarım- verirsin. Zaten şimdiye kadar artmadığını da şahit olmadım. Şu mereti biraz zamanlıca versen, hatta günlere yayarak versen daha iyi olmaz mı?" Bu kadarı da fazla. Bunlar da söylenecek şeyler mi? Açlığa, ardından da Abdullah'a yenik düşüp, aklını yitirme. Aklını yitirmen neyse de, biricik gururunu ayaklar altına almana izin veremem. Kendine, özellikle de guruldayan midene hakim olmayı öğrenmelisin. Gün gelir senin de sepetler dolusu hindi yumurtaların olacak. (Tercih sana kalmış; hindi yumurtası olmasın da, bildiğimiz tavuk yumurtası olsun. Hatta, kaz yumurtası olsa ne çıkar?)

Kahvaltı alışkanlığım kalmadı. Zorunluluk desek daha doğru olur. Yakında yemek yeme alışkanlığımı bütünüyle kaybedeceğimden endişeliyim. Gözlerim kararıyor bazen. Elimin altındaki, hatta

elimde tuttuğum kalemi dakikalarca aradığım çok olmuştur. Geçici körlük diyorum buna. Görememenin tuhaf çaresizliğini de tatmış oluyorum böylece. Şimdi de açık kahverengi gömleğimi bulamıyordum. Yatağımın ucundaki üç bacaklı sandalyeye asmıştım onu. (Geçen ay, Abdullah'ın çareyi memlekete kaçmakta bulduğu soğuk bir gece, soğuğa yenik düşmüş ve sandalyenin tek bacağını kırıp sobada yakmıştım. Yoksa donabilirdim!) Yok işte, bulamıyorum. Koyu gri pantolonum burada; boyasız kahverengi ayakkabım, siyah kravatım, kahverengi ceketim de. Odanın, benim kullandığım tarafı çok dağınık değil. Zaten dağınıklığa neden olacak fazlalıklarım yok. İçlikleri saymazsak, hepsi hepsi bir ceketim, bir pantolonum, bir kravatım, bir ayakkabım ve bir gömleğim var. Üç yıldır aynı giysilerle gidip geliyorum okula. Okulum değişti, onlar hep aynı. Daha çok üç yıllar aynı giysileri giymeyeceğimi kim iddia edebilir? Arkadaşlarım beni yüzlerce metre uzaktan tanıyabiliyorlar giysilerim sayesinde. Giysilerim benim kimliğimle bütünleşti. Abarttığımı sanmayın ama onlar beni, benden daha çok temsil ediyorlar. Aynı giysileri giymesi için bir gün Hulusi'ye rica etsem, o da bir an yanılıp bu eğlenceli oyuna katılsa, onu yüzlerce metre öteden benim adımla çağıracaklarından eminim. Oysa Hulusi benden en az on santim daha kısa, kel ve beyaz tenli. Hulusi'nin, yakınlaştıkça netleşen görüntüsüyle arkadaşlarımın düştüğü tarif edilemez şaşkınlığı -üzerimdekileri Hulusi'ye verdiğim ve Hulusi'nin giysilerini kısa süreli de olsa alamadığım için- gizlendiğim bir köşeden yarı çıplak seyretmek ne hoş olurdu.

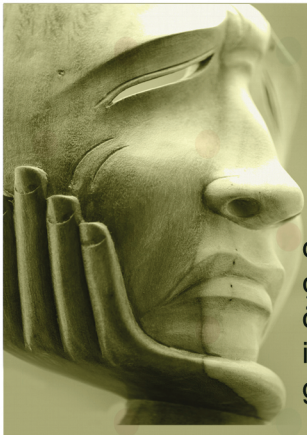
Nihayet gömleğimin nerede olduğunu hatırladım. Dün akşam üzerime çöken uyuşukluğu bir an olsun bırakıp, mahallenin camisinden, komşudan ödünç aldığım kovayla taşıdığım suyla – tamamen deterjansız- bir güzel yıkamıştım onu. Evde ütü olmadığı için ütülememe imkan yoktu. Abdullah her hafta sonu, sanki bir daha geri dönmeyecekmiş gibi valizini giysileriyle doldurur, onları yıkaması ve ütülemesi için biricik annesinin güvenli ellerine emanet

ederdi. Bu nedenle olsa gerek Abdullah'ı ütüsüz bir gömlekle, boyasız bir ayakkabıyla gören olmamıştır. Bahçedeki –kara telefon tellerinden gerilmiş- çamaşır ipinden aldığım gömleğimi bir çırpıda giydim. Gömleğim bana alışmamakta ısrarlıydı. Eğreti duruyordu üstümde. Yıllar süren beraberliğimize ihanet ediyordu lanet olası. Anlamsız şekilde gerinmeye, kollarımı oynatmaya, tepinmeye başladım. Sözüm ona, gömleğimi bedenimde ütülüyordum. Uzun bir çabalamadan sonra kimliğime bürünüp sokağa, güneşin etkisiyle gökkuşağına dönüşen toz bulutlarının arasına daldım. Gökkuşağının altından geçerken, beni hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini düşündüm nedense. Toza bulanmış sokakta yürürken, ayakkabılarımın boyasız olmasına sevinecek kadar saftım. Birinci cami, ikinci camiden sonraki şehrin kalabalık ve cezbeden görüntüsü beni içine aldı.

Önümde yürünecek beş kilometrelik bir yol var. Mağazalar, pastaneler, simitçiler, kuruyemişçiler ve lokantalar ardınca sıralanmış; benimle aynı yere giden öğrenciler, belediye otobüslerinden bana el sallıyorlardı veya bana öyle geliyordu. Mutlaka yanımdan geçen belediye otobüslerinde aynı okuldan öğrencilerin, hatta bölüm arkadaşlarımın olduğunu düşünürdüm hep. Bu yüzden otobüslere bakamam hiç. Otobüsü dolduran insanların beni gözleriyle sorgulayacaklarından korkarım hep. Asıl korkum, onların anlamsız sorularını yanıtlayamamamdı.

"Esbab-ı mucibe layihası üç kısımdan mürekkeptir" diye söze başlayan stenografi hocamız Osman Efendiden dikte alabilene aşk olsun. Yazmayı becerdik de, bir de bu ağdalı sözcüklerin üstesinden gelmek kaldı. Telaffuzu bile zor. Yazdın diyelim; peki yazdıklarını nasıl tercüme edeceksin? Bu dersten nefret ediyorum. Ben, bu enayi ders için mi bu kadar yol yürüdüm; yıpranmış ayakkabılarımı iyice yıprattım?

"Yarın benim doğum günüm. Arkadaşlar arasında parti veriyoruz.

UNUTULAN ADAM

Yaşadıklarımdan çok, gözlemlediğim yaşama dair çoğunlukla yalnızlık ve çaresizlikle bezenmiş çarpıcı ip uçlarını öyküye dönüştürmek ve bu öyküleri okuyucunun beğenisine sunmak, benim için kaçınılmaz bir sondu ve o kaçınılmaz sonu gerçek anlamda sonlandırmanın zamanı gelmişti.

Kasaba hayatının, samimiyetsiz şehir yaşamına karşın kıyas götürmeyecek sıcaklığının, nerede yaşarsa yaşasın yalnız kalmayı becerebilen, yaşamın kıyısından köşesinden tutunma çabasını sürekli öteleyen unutulmuşluk hissini bir yaşam biçimi haline getirmiş kişilikler açısından ne önemi var ki? “Benim bu dünyaya bir geliş amacım var mı?” diyebilecek kadar yaşam mücadelesinde pes etmiş, müzmin bezginlerin bardağın boş tarafını görme yetenekleri, belki de onları incelemeye ve gözlemlemeye değer hale getiriyor.

Bu kitaptaki öykülerin tamamı olmasa da, belirgin şekilde “unutulanların” konu edildiği, ana temanın yalnızlık, umutsuzluk ve unutulmak üzerine olduğu gerçeğinden hareketle, haddimi aşarak üstü kapalı şekilde, silik bir yıldızın aslında parlak bir güneş olduğunu ve bakış açısına eser miktar umut eklendiğinde yaşamın aslında “yaşamaya değer” bir sürece dönüştürülebileceğinin ip uçlarını vermeye yönelik bir çaba olması düşüncesinin kağıda yansıma biçimi olarak algılanabilir.

Mustafa Türker

tilkikitap
TilkiKitap
TilkiKitap

www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-64-7
9 786055 045647

Mustafa Türker
UNUTULAN ADAM